

यजुर्वेद-सन्ध्यावन्दन-मन्त्राः

अनुक्रमणिका

॥ प्राशनम् ॥

सूर्यश्च मा मन्युश्च मन्युपतयश्च मन्युकृतेभ्यः। पापेभ्यो
रक्षन्ताम्। यद्रात्रिया पापमकारिषम्। मनसा वाचा
हस्ताभ्याम्। पद्भ्यामुदरेण शिश्जा। रात्रिस्तदवलुम्पतु।
यत्किं च दुरितं मयि। इदमहं माममृतयोनौ। सूर्ये ज्योतिषि
जुहोमि स्वाहा॥

॥ पुनर्मार्जनम् ॥

दधिक्राव्णो अकारिषम्।
जिष्णोरश्वस्य वाजिनः।
सुरभि नो मुखाकरत्।
प्रण आयूँषि तारिषत्॥

आपो हि ष्ठा मयो भुवः।
ता न ऊर्जे दधातन।
महेरणाय चक्षसे।

यो वः शिवतमो रसः।
 तस्य भाजयतेह नः।
 उ॒श॒ती॒रि॒व मा॒तरः॑।
 तस्मा॒ अरं॑ गमाम वः।
 यस्य॒ क्षया॑य जिन्व॑थ।
 आपो॑ ज॒नय॑था च नः॥

॥ गायत्री-आवाहनम् ॥

आया॑तु वर॑दा दे॒वी अ॒क्षरं॑ ब्रह्म॒सम्मि॑तम्। गा॒य॒त्रीं छ॒न्द॑सां
 मा॒तेदं॑ ब्र॒ह्म जु॑षस्व नः॥

ओजो॑ऽसि॒ सहो॑ऽसि॒ बल॑मसि॒ भ्राजो॑ऽसि दे॒वानां॑ धाम॒
 नामा॑सि॒ विश्व॑मसि॒ विश्वा॑युः॒ सर्व॑मसि॒ सर्वा॑युरभिभू॒रो
 गा॒य॒त्रीमा॑वा॒हया॑मि॒ सा॒वि॒त्रीमा॑वा॒हया॑मि॒ सर॑स्वतीमा॑वा॒ह॒
 या॑मि॒ सा॒वि॒त्र्या ऋ॑षिर्वि॒श्वामि॑त्रः। नि॒चृ॒द्वाय॑त्री छ॒न्दः।
 स॒वि॒ता दे॒वता॑।

॥ गायत्री-उपस्थानम् ॥

उत्तमे शिखरे देवी भूम्यां पर्वतमूर्धनि।
ब्राह्मणैभ्यो ह्यनुज्ञानं गच्छ देवि यथा सुखम्॥

॥ प्रातः सन्ध्या सूर्योपस्थानम् ॥

मित्रस्य चर्षणी धृतः श्रवो देवस्य सानसिम्। सत्यं
चित्रश्रवस्तमम्॥ मित्रो जनान् यातयति प्रजानन् मित्रो
दाधार पृथिवीमुतद्याम्। मित्रः कृष्टीरनिमिषाभिचष्टे सत्यायं
हव्यं घृतवद्विधेम॥ प्र समित्र मर्तो अस्तु प्रयस्वान् यस्तं
आदित्य शिक्षति व्रतेन। न हन्यते न जीयते त्वोतो
नैनमहो अश्रोत्यन्तितो न दूरात्॥

॥ माध्याह्निकम् ॥

॥ प्राशनम् ॥

आपः पुनन्तु पृथिवीं पृथिवी पूता पुनातु माम्। पुनन्तु
ब्रह्मणस्पतिर्ब्रह्मपूता पुनातु माम्। यदुच्छिष्टमभोज्यं यद्वा
दुश्चरितं मम। सर्वं पुनन्तु मामापोऽसतां च प्रतिग्रहः॥

स्वाहा॥

॥ माध्याह्निक सूर्योपस्थानम् ॥

आ स॒त्येन॒ रज॑सा॒ वर्त॑मानो निवे॒शय॑न्नमृतं॒ मर्त्यं॑ च।
 हि॒र॒ण्यये॑न सवि॒ता रथे॑नादे॒वो या॑ति॒ भुव॑ना वि॒पश्यन्॑। उद्व॒यं
 तम॑स॒स्परि॒ पश्य॑न्तो॒ ज्योति॑रुत्त॒रम्। दे॒वं दे॒वत्रा॑ सूर्य॒मग॑न्म
 ज्योति॑रुत्त॒मम्। उदु॒त्यं जा॑तवे॒दसं॑ दे॒वं वह॑न्ति के॒तवः॑।
 दृ॒शे वि॒श्वाय॑ सूर्य॒म्। चि॒त्रं दे॒वाना॑मुद॒गाद॑नी॒कं चक्षु॑र्मि॒त्रस्य॑
 वरु॑णस्या॒ग्नेः। आ प्रा॒ द्यावा॑ पृथि॒वी अ॒न्तरि॑क्ष॒ꣳ सूर्य॑ आ॒त्मा
 जग॑तस्त॒स्थुष॑श्च। तच्चक्षु॑र्दे॒वहि॑तं पु॒रस्ता॑च्छु॒क्रमु॑च्चर॑त्॥

पश्ये॑म श॒रदः॑ श॒तं जीवे॑म श॒रदः॑ श॒तं नन्दा॑म श॒रदः॑ श॒तं
 मोदा॑म श॒रदः॑ श॒तं भवा॑म श॒रदः॑ श॒तꣳ शृ॑णवा॑म श॒रदः॑ श॒तं
 प्रब्र॑वाम श॒रदः॑ श॒तमजी॑ताः स्याम श॒रदः॑ श॒तं ज्यो॑क्च सूर्यं
 दृ॒शे। य उद॑गान्मह॒तोर्णवा॑द्वि॒भ्राज॑मानः सरि॒रस्य॑ मध्या॒थ्स
 मा वृष॑भो लो॒हिता॒क्षः सूर्यो॑ वि॒पश्चि॑न्मन॑सा पुनातु॥

॥ सायं सन्ध्यावन्दनम् ॥

॥ प्राशनम् ॥

अग्निश्च मा मन्युश्च मन्युपतयश्च मन्युकृतेभ्यः। पापेभ्यो
रक्षन्ताम्। यदह्ना पापमकारिषम्। मनसा वाचा हस्ताभ्याम्।
पद्भ्यामुदरेण शिञ्जा। अहस्तदेवलुम्पतु। यत्किं च दुरितं
मयि। इदमहं माममृतयोनौ। सत्ये ज्योतिषि जुहोमि
स्वाहा॥४८॥

॥ सायं सन्ध्या सूर्योपस्थानम् ॥

इमं मे वरुण श्रुधी हवमद्या च मृडय। त्वामवस्युराचके॥
तत्त्वां यामि ब्रह्मणा वन्दमानस्तदाशास्ते यजमानो
हविर्भिः। अहेडमानो वरुणेह बोध्युरुशंस मा न आयुः
प्रमोषीः॥ यच्चिद्धिते विशो यथा प्रदेव वरुण व्रतम्।
मिनीमसि द्यविद्यवि॥ यत्किं चेदं वरुण दैव्ये जनैर्भिद्रोहं
मनुष्यांश्चरामसि। अचिन्तीयत्तव धर्मा युयोपिम मा
नस्तस्मादेनसो देव रीरिषः॥ कितवासो यद्रिरिपुर्नदीवि
यद्वा घा सत्यमुत यं न विद्म। सर्वाताविष्यं शिथिरेव

दे॒वा॒थां ते॑ स्या॒म वरु॑ण प्रि॒यासः॑॥